

DEN SKANDINAVISKE

Winnipeg.

CANADIENSAREN.

No: 31 Löp. Årg. 3.

WINNIPEG, MANITOBA, DEN 31 MARS 1890.

Lösnummer 5 cents. No: 3.

Manitoba Parlament.

Justitie Ministern Herr Joseph Martin gjorde förslag om att afskaffa Franska bisittare vid rätten. Nuvarande lag bestämmer att då en Fransman är lagförd han eger rättighet begära att sex, af rättens tolf bisittare, skola vara fransmän. Herr Martin ansåg att tolf Fransmän voro lika så dugliga att afgöra ett mål om en Engelsman eller tolf Engelsmän om en Fransman som sex Engelsmän och sex Fransmän. Om hälften af juryn var Engelsk, Franska vittnesmål måste översättas lika väl som om hela juryn var Engelsk. Det var ingen förlust för en Engelsman att blifva hörd af en jury sammansatt af Fransmän, Isländare och Tyskar. Hvad rätt hade en Fransman begära en jury skulle bestå af hans nationalitet? En rättighet som en Tysk eller Isländare icke kunde begära. Motionen mötte något motstånd bland de Franska parlamentets ledamöterna, men antages komma att passera.

Judiska synagogan i Winnipeg, benämnd „Shaarey Zedik“, har blifvit officiellt inkorporerad och vunnit parlamentets fastställelse.

Motion har gjorts i parlamentet om att hädanefter alla kyrkor och byggnader som egas af religiösa sällskaper icke skola undantagas från skatt, utan beskattas i likhet med andra privata byggnader.

Ministern för Allmänna arbeten, Herr Smart, har tillkännagifvit att döfstumme institutet i Portage la Prairie har öppnats samt att utrymme fans för högst 75 personer. Hittills hade endast 1 af de döfstumme inom provinsen intagits, men plats fans för dem alla.

Regeringens motion om förändring af skollagen har allt hittills

rönt häftigt motstånd. Debatten har varit både långvarig och skarp. Större delen af medlemmarna hafva yttrat sig, för eller emot. Herr A. F. Martin för Morris, talade oafbrutet i 9 timmar. Franske ledamöterna hafva fält hotelser, om lagen skulle antagas. Vid andra omröstningen afgafs 26 röster för och 11 emot förslaget.

Motion har gjorts i parlamentet att, om skollagen oförändrad antages, skall nuvarande skolstyrelsen afgå den 1ste nästkommande Maj och regeringen direkt omhändertaga Undervisnings Departementet.

Nuvarande parlament består af 38 ledamöter. Af dessa äro 20 farmare, 6 advokater, 5 köpmän, 4 spannmålshandlande, 1 fabrikschef af åkerbruksredskap, 1 landtmätare och 1 bankir. Af ledamöterna äro 18 Presbyterianer, 7 Katoliker, 7 Episkopaler, 4 Metodister och 2 Baptister.

Ministern innehafva följande befattningar: Thos. Greenway, Premier Minister, President i rådet och Minister för Åkerbruket m.m. Joseph Martin, Justitie, Land och Jernvägs Departementena. James A. Smart, Minister för Allmänna Arbeten. D. H. Mc Millan, Finans Minister och Daniel Maclean, Provincial Sekreterare. Bland tjänstemän inom parlamentet må nämnas E. G. Conklin, Sekreterare, J. P. Robertson, Bibliothekarie och J. Macclougall, Cereemonimästare.

Det antages för visst att Justitie Ministern Martin också blifvit chef för det under utbildning varande Undervisnings Departementet.

Den 18de Mars företogs tredje omröstningen å skol-lagen. Den antogs med 25 röster för och 11 emot. Emot densamma antogande röstade Herrar Prendergast, Martin, Jerome, Norquay, Gillies, Wood, Lagimodiere, Roblin, Marion, O. Malley och Gellay. Skollagen

underskrift för att blifva lag och tråda i gällande kraft den 1ste Maj 1890.

Det förmålas att Governmentet annar bidraga med en million Dollars, på vissa vilkor, till Hudson Bay Jernvägen.

Regeringen har genomdrifvit motion i parlamentet om att sända ett memorial till Engelska regeringen med begäran om att få större anslag af Dominion regeringen för allt land som finnes inom Manitoba och som Dominion regeringen drager utslutande nytta utaf. Hittills har Manitoba regeringen endast erhållit \$100,000 om året från Dominion regeringen, men den anser att den borde erhålla mycket mera.

Majoriteten af ledamöterna inom Parlamentet synes vara i favör af att regeringen skulle anslå en summa af \$7,500 för fjällandet af en provinsial utställning i Winnipeg under innevarande år.

FURST BISMARCK.

Sådana händelserna utvecklat sig inom Tyskland på den senaste två åren, beredde det säkert ingen stor öfverraskning, då telegrafens förkunna att Bismarck afgått från sin befattning som det tyska rikets kansler. Alltid kan kejsar Wilhelms frånfalle 1888 har hans ställning varit helt annorlunda än förr. Med den närmaste efterträdaren kejsar Fredrik hade Bismarck aldrig dragit jämt och adruminst var han häfvald att låta kejsarinnan föra regeringen under hennes gemäls sjukdom. Misshälligheterna bilades emellertid, åtminstone skenbart, och då Fredrik strax derpå afled samt hans son, den knappt trettioårige Wilhelm II. besteg tronen tyckte Bismarck inflytande vara återställt. Men detta tillstånd varade icke länge. Den unge kejsaren är af ett despotiskt lynne. Hans maktbegär och egenkärlek underblåsas naturligtvis af talrika

lycksökare, som finna sin uträkning i att smickra herskarens passioner. Så har förhållandet mellan den gamla kanslern och hans kejsarlige lärjunge så småningom blifvit alltmera spändt. De senaste veckornas tilldragelser ha rågat måttet af Bismarcks tålmod. När kejsar Wilhelm tror sig på egen hand kunna återställa jenvigten mellan de missnöjda arbetarne och militärväldet med dess olidliga bördor, en fråga, som hittills trotsat Bismarcks öfverlägsna skicklighet, då är det sannerligen tid för den gamle kanslern att draga sig tillbaka och låta ungdomen handla på eget bevåg.

För Tyskland, ja för hela Europa, är likväl Bismarcks afgång ödesdigert. Det bästa värdet för freden är nu borta. Ingen vet hvad morgondagen bär i sitt sköte, men troligtvis förestå allvarsamma tider för det gamla Europa, och så skall den spådom måhända uppfyllas, som förutsade, att nittonde århundradets sol skulle nedgå i blod.

Några biografiska notiser om den berömda statsmannen torde intressera våra läsare.

Prins Otto Edward Bismarck föddes i Brandenburg den 1 april 1815. Hans lefnadsbana har varit en af de märkligaste. Med undantag af Napoleon den förste och möjligen Gladstone och Disraeli har ingen utöfvat ett större inflytande på Europas angelägenheter i det påvarande århundradet. Han begynte sin diplomatiska bana år 1851 såsom legationssekreterare och avancerade snart till preussisk ambassadör vid tyska riksdagen i Frankfurt. Det var vid denna tid, han började egna sina krafter åt utvidgandet af Preussens herravälde och makt. Han förflyttades sedermera till St. Petersburg, der han förblef från 1859 till 1862. Såsom ambassadör på denna post upphöjd han hela sin förmåga och allt sitt inflytande, för att stärka det vänskapliga förhållandet mellan Ryssland och konungariket Preussen. Det påstods till och med, att han sökte ävägbringa en allians mellan sitt

eget fädernesland samt Ryssland och Frankrike. Hans arbete härutinnan föll hans konung så väl i snaken, att han förflyttade honom till Paris. På hösten 1862 hemkallades han från Paris och öfvertog en portfölj såsom minister för utrikes ärendena och på samma gång kabinettschef.

Bismarck försökte, hvad hans herskare förgäfvos förut försökt med hänsyn till armén, men afven han misslyckades, och i oktober 1862 uppläste han riksdagen, förklarande för de deputerade, att kungen kunde reda sig utan deras sanktion. Reorganisationen af armén fortsattes emellertid.

År 1866 förenades Schleswig och Holstein med Preussen. Bismarck var den ledande principen såväl här som i annekteringen af Hannover, Hessen Cassel, Nassau m. fl. stater samt afven vid organiserandet af det nordtyska förbundet. Hans framgångar förvandlade många af hans bittraste fiender till hans vänner. Han gaf Nordtyskland en konstitution, grundad på allmän omröstning och ökade härigenom ytterligare sin popularitet. Kriget med Frankrike gaf Bismarck ett nytt tillfälle att visa sin smak för annektering. Under hela detta krig var han kung Wilhelms förnämste rådgifvare. Såsom sådan uppsatte han fredsvilkoren.

År 1871 blef kung Wilhelm kejsare öfver det tyska riket, hvilket grundats genom härsakt och diplomatiska underhandlingar, och Bismarck, som 1865 hade erhållit titeln af greffe, upphöjdes då till heder och värdighet af furste och kejsardömet kansler. Kort härefter började han sitt krigståg mot katolikerna och genomdref Jesuiternas förvisning från Tyskland. Ett misslyckadt försök gjordes 1874 att mörda honom. Bismarck presiderade vid kongressen i Berlin 1878. Sedan dess har han använt hela sin energi, för att söka krossa de socialistiska rörelserna, hvilka vägor börjat brusa öfver Tyskland. På sistone har han blifvit något mera försönlig mot katolikerna, men hans åsigtter gent emot socialisterna hafva deremot kvarstått orubade.